

powstać nauczycielskiego sanatorium. Zaznaczył również, że „Kr. Ognisko naucz.“ uzyskało już pozwolenie z ministerium na przeprowadzenie loterii losowej i że praca w tym kierunku posuwała się o tyle naprzód, że z początkiem nowego roku można będzie puścić w obieg 500.000 losów w cenie po 1 K. Wyraził przytem podziękowanie osobom, które przyczyniają się do zrealizowania tej ważnej dla sfer nauczycielskich sprawy, przede wszystkim podniósł zasługi pp.: wiceprezydenta Rsdy szkolnej dra Edw. Płazka, oraz radcy dworu dra Ignacego Dembowskiego. W dalszym ciągu zawiadomił członków o poczynionych przedwstępnych pracach do stworzenia „Nauczycielskiego domu handlowego“, mającego w obecnej dobie dla naszego kraju wielkie ekonomiczne znaczenie. Wspominał o wprowadzonym w życie dla członków z prowincyi gościnnych pokojach, zaznaczając, że Towarzystwo posiada własny lokal, składający się z 4 ubikacyi, z czego 2 pokoje przeznaczone są na goszczenie członków przejeżdżnych. Nadmieniał jeszcze i to, że z nowym rokiem Towarzystwo zajmie się sprawą doraźnych zapomóg na wypadek śmierci któregoś z członków. Inne sprawy jak biuro informacyjne funkcjonują w całej pełni.

Przewodniczący zakończył przemówienie swoje wezwaniem obecnych do szczerzej i wytrwałej pracy na polu tak traktownie obmyślanem i zarazem w statucie szczęśliwie zakreślonym. Zebrani nagrodzili przewodniczącego oklaskami, poczem przystąpiono do wyboru członków celem uzupełnienia wydziału i do wyboru komisji rewizyjnej. Skrutynium wykazało, że do wydziału wstąpili pp. dyr. Jan Falf, inspektor szkolny Jan Łeszega i red. Kolbuszowski; zaś do komisji rewizyjnej zostali wybrani pp. Bolesław Lewicki, dr. Michał Wasnig i dyr. Jan Soleski, wszyscy trzej radni m. Lwowa.

Po dokonanych wyborach przemawiał kilku członków na temat rozwoju instytucyi. Z przemawiających wyszczególnić należy pana Klimkowskiego, który postawił wniosek, aby uprosić członków kom. rewizyjnej do brania udziału w pracach posiedzeń wydziału z głosem stanowczym, co zebrani jednogłośnie uchwalili. Pan Zółczyński w przemówieniu o sprawach loteryi postawił wniosek, aby dr. Edw. Płazkowi i dr. J. Dembowskemu za życzliwość i opiekę około stworzenia sanatorium wyrazić podziękowanie. Wniosek ten poparto jednogłośnie gromkimi oklaskami.

Następnie p. Falf w serdecznej mowie zagrzewał członków do pracy, kładąc nacisk na kierunek ekonomiczny i oświatowy. W końcu p. Pollo w dłuższym przemówieniu podniósł zasługi inicjatora tak pożytecznego Towarzystwa, p. Budzanowskiego, a zgromadzeni mówę tę przyjęli rzęsiście oklaskami.

Po wyczerpaniu dziennego porządku ukonstytuował się wydział, wybierając jednogłośnie zastępcą prezesa inspektora szkolnego p. Jana Łeszegę.

LEW TORSTOJ

MIŁOSIERDZIE.

(Legenda).

Bogacz umierał... Całe swoje życie hołdował tylko idei skąpstwa i egoizmu, a że nie liczył się przytem ze środkami, byle tylko dojść do celu, zebrał więc ogromny majątek.

Nieraz wytykano mu te jego wady, ale on wzruszał tylko ramionami i odpowiadał stale:

— To trudno, w życiu pieniądź jest wszystkim...

I oto teraz, kiedy śmierć zaglądała mu już w oczy, przyszło mu na myśl, że i na tamtym

świecie pieniądze prawdopodobnie są wszystkim i dlatego trzeba się w nie zaopatrzyć, aby się nie znaleźć w potrzebie.

Pomyślawszy to, zawezwał do siebie dzieci swoje i żegnając się z niemi, kazał im położyć sobie do trumny woreczek ze złotem.

— Nie żałujcie mi — prosił — nasypcie złota do pełna.

Tej samej nocy rozstał się ze światem.

Dzieci zastosowały się do woli ojca i włożyły mu do trumny woreczek, zawierający złota kilka tysięcy rubli.

Kiedy spoczął w grobie i znalazł się na tamtym świecie, zaczęły się zwykłe formalności kancelaryjne; badano go, podpytywano, naradzano się, pędzono z wydziału do wydziału.

Bo i tam istnieją kancelarye, cyrkuły i stółty adresowe...

Ledwie mógł doczekać się wieczoru. Głodny był, jak wilk, a pragnienie zaczęło mu tak dokuczać, że język formalnie przygłnął mu do podniebienia.

— Nie wytrzymam — pomyślał.

Nagle, spojrzawszy — bufet... Zastawiony od początku do końca najprzedniejszymi zakusami, niczem na pierwszorzędnej stacyi kolejowej. Nie brak i napojów wyskokowych, a nawet coś się przysmarza na benzynowej maszynie.

— No, mogę się pochwalić. Jak ja zgadłem odrazu, że tutaj jest tak samo, jak u nas i co za nos miałem, zaopatrując się w pieniądze. Teraz przynajmniej najem się porządnie i zaspokoję pragnienie.

Z zadowoleniem sprawdza obecność woreczka z pieniędzmi i zbliża się do bufetu.

— Ile kosztuje? — niesmiało pyta, wskazując na sardynki.

— Kopiejkę — brzmi odpowiedź.

Hm, tanio — myśli bogacz. A mozem się przesłyszał? Zapytam raz jeszcze.

— A to? — rzuca pytanie, wskazując palcem na gorące pierożki.

— Również k piejkę — odpowiedział z uśmiechem bufetowy.

Zabawnem mu się wydało zdziwienie bogacza.

— W takim razie — rzekł bogacz — proszę pana o nałożenie mi na talerz 10 sardynek i pięciu pierożków. I jeszcze...

Łakomym wzrokiem jął wodzić po suto zastawionym stole, wybierając to i owo. Bufetowy słuchał wszystkiego spokojnie i nie zdradzał zbytniego pośpiechu.

— U nas pieniądze płaci się z góry — oświadczył wreszcie suchym tonem.

— Z góry? O, z największą przyjemnością...

I bogacz rzucił na tackę 5-cio rublową sztukę złota.

Bufetowy wziął do rąk złoty krążek, obrócił kilka razy w palcach i zwrócił mu go z powrotem.

— To nie taka kopieika — rzekł krótko, dając znak dwom swym hajdukom, stojącym na uboczu.

Ci ujeli bogacza pod ręce i odprowadzili go od bufetu.

Zrobiło mu się smutno i palił go wstyd.

— Cóż to takiego? — myślał. — Biorą tylko kopiejki? A to sobie dobre! Ha, niema co! Trzeba postarać się o zmianę.

W strapieniu wielkim pędzi do synów swoich i mówi im we śnie.

— Weźcie sobie z powrotem złoto wasze, bo mi tam nie jest wcale potrzebne... W zamian dajcie mi woreczek z kopiejkami. Inaczej zginałem!

Wystraszeni synowie zaraz nazajutrz zastosowali się do życzeń zmarłego rodzica, zabierając z trumny złoto, a kładąc na jego miejsce woreczek z kopiejkami.

— Otóż mam zawołał bogacz, zbliżając się tryumfalnie do bufetu. Proszę mi dać jeść bom strasznie głodny!

— U nas pieniądze uiszcza się z góry — z takim samym, co dawniej spokojem odpowiedział zbufetowy.

Bogacz szybkim gestem rzucił całą garść miedziaków na tacę.

— Mój panie! Mój złoty! Tylko prędzej!

Bufetowy spojrzął na miedziane krążki i uśmiechnął się.

— Widzę, że się nie rozumiemy. My tutaj bierzemy nie te kopiejki, które są w twym posiadaniu, lecz te, któryś ty innym dawał do ręki. Przypomnij sobie, możeś kiedykolwiek udzielał jałmużny proszącemu, wspomagając biednych?

Bogacz spuścił oczy i zamyślił się głęboko. W ciągu całego swego życia nie ulżył inczyjej niedoli...

Dwaj rośli hajdacy odprowadzili go od bufetu...

Nadesłane.

Leon NOWOSAD

ortopedysta

LWÓW

UL. KOPERNIKA L. 30.

JAKÓB SCHREYER

dawniej J. FALGIER

Grzegorz KLIMKOWSKI

właściciel kamieniołomów w Demni i Polanie k. Mikołajowa

Restauracja i piwiarnia pilzneńska

WE LWOWIE, przy ul. KOPERNIKA I. 6.

Lokal otwarty od 8-mej rano do 1-szej w nocy.

Usługa skrzętna, rzetelna i czysta — Ceny bardzo przystępne i umiarkowane.

dostarcza doborowego kamienia budowlanego, jakoteż na wyroby rzeźbiarskie i architektoniczne.

Przyjmuje zamówienia na materiały obrobione: cokoły, schody, pomniki itp.

Adres: Lwów, ul. Andrzeja Gołąba I. 7, lub Mikołajów nad Dniestrem.